

1. CELOR CE SPUN CĂ EREZIA NU ESTE ÎNCĂ VĂDITĂ ÎN PATRIARHIA ROMÂNĂ

Am vrea să abordăm o temă des întâlnită printre cei mai "ortodocși" și "anti-ecumeniști" credincioși ai Patriarhiei Române care nu sunt de acord cu rugăciunile în comun dintre ortodocși și eretici, nici cu recunoașterea "tainelor" lor, nici cu multe alte demersuri ecumeniste, dar care **se amăgesc spunând că nu este momentul ruperii comuniunii. Pe ce își întemeiază ei această atitudine?**

Ei spun:

*"Considerăm toate aceste întruniri inter-religioase și apropieri liturgice ca o mergere pe marginea unei prăpăstii. Căderea în apostazie va veni atunci când sinodul Patriarhiei **va recunoaște papismul drept Biserică, egală în drepturi și împărtășind aceleași taine și dogme** și când va semna Tratatul de Unire cu Apusul. Atunci adevărata Biserică va trebui să facă ce a făcut și în timpul Sfântului Maxim Mărturisitorul, Sfântului Fotie al Constantinopolului, Sfântului Marcu Eugenicul, Sfinților Visarion și Sofronie: **să liturghisească tainic în catacombe și să propovăduiască deschis neamului adevărata credință.**"*

Toate acestea nu sunt decât niște amăgiri și "praf aruncat în ochii celor creduli", pentru că deja Sinodul Patriarhiei Române și celelalte Patriarhii oficiale au recunoscut catolicismul (papismul) drept Biserică, egală în drepturi și împărtășind aceleași taine și dogme.

Pentru a demonstra aceasta, vom aduce numai câteva argumente, în ordine cronologică.

Pentru cei care sunt interesați în mod deosebit de Patriarhia Română, am subliniat cu albastru evenimentele legate de aceasta, deși, după cum învață toți Sfinții Părinți, membrii Patriarhiei Române se fac părtași prin comuniune tuturor ereziilor oficialilor lor, dar și ale acelorora cu care Patriarhia Română se află în comuniune.

Iată ce spunea despre aceasta părintele Maxim Maretta la Conferința Interortodoxă "Ortodoxia și Ecumenismul Modern":

*"Erezia ecumenismului a infectat nu doar o biserică ortodoxă locală, ci pe toate. Fiecare Patriarhie a contribuit în felul său la pervertirea credinței Ortodoxe: Constantinopolul prin ridicarea anatemei date de Sfinții Părinți împotriva bisericii papiste, Alexandria prin recunoașterea monofiziților drept ortodocși ["Patriarhia Moscovei" la fel; "**Patriarhia Română**" la fel], Antiohia prin **împărtășirea din același potir cu monofiziții**, și toate bisericile ecumeniste luate împreună – prin participarea la Consiliul Mondial al Bisericilor și renunțarea la învățătura patristică a Bisericii. Toate bisericile ecumeniste sunt în deplină comuniune și împărtășesc aceeași convingere ecumenică: convingerile uneia sunt convingerile celorlalte, fiecare Patriarh susținând și încurajând acțiunile ecumeniste ale celorlalți."*

Dar să alcătuim o scurtă cronologie a evenimentelor ce demonstrează aceasta, făcând, totodată, o comparație cu cele ce învață Sfinții Părinți. Am ales ca exemplu, de data acesta, mai ales pe Sfântul Marcu al Efesului. (Fragmentele din viața sau din scrierile Sfântului Marcu și ale altor Sfinți le vom scrie în acest document cu verde).

În anul 1964, în ziua de Rusalii, papa Ioan Paul al II-lea a înființat Oficiul Sfântului Scaun pentru necreștini. Romano-catolicismul a admis posibilitatea "îmbogățirii cultului" cu elemente păgâne, iar "ortodocșii" au contribuit din plin la aceasta.

În 1965, „Patriarhul” Ecumenic Atenagoras și papa Paul al VI-lea, în mod simultan, „au ridicat Anatema de la 1054”. Anatema fusese dată asupra ereziilor papale pentru a-i ocroti pe ortodocși de învățăturile ce nu duc la mântuire, ci la pieire. Prin „ridicarea” anatemei, Atenagoras proclamă că Papa și cei ce îl urmează au fost afurisiți (excomunicați) pe nedrept, că Biserica a greșit atunci când a susținut că învățăturile papale sunt mincinoase și că, cu adevărat, **”Papalitatea Latină este parte a Ortodoxiei.”**

Sfântul Paisie Velicovski spunea cu două sute de ani în urmă: ”Nici episcopii, nici patriarhii nu pot ridica vreo anatemă dată asupra vrăjmașilor Bisericii, potrivit Sfintelor Sinoade. Oricine s-ar folosi de această putere se face pe sine vrăjmaș al lui Dumnezeu și al Sfintei Biserici.”

De asemenea, Sfântul Marcu al Efesului spunea: ”sfintele canoane zic că cel ce se abate și cu puțin de la Ortodoxie este eretic și supus canonisirii.” Apoi zice: ”Dacă latinii (papistașii) nu s-au abătut de la dreapta Credință, atunci i-am tăiat de la noi în chip nedrept. Însă dacă s-au abătut de la Credința în ce privește teologia Duhului Sfânt, a căruia hulire este cea mai mare dintre primejdii, atunci sunt în chip limpedeeretici, și ca eretici i-am tăiat de la noi.” (p.246-247)

Pe 26 octombrie 1967, „Patriarhul” Ecumenic Atenagoras a mers la Roma și s-a așezat pe un scaun arhieresc la aceeași înălțime cu papa, ca semn de recunoaștere a egalității, și s-au rugat împreună.

Iată însă ce spun Sfinții Părinți în canoanele Sfintelor Sinoade ale Bisericii în legătură cu rugăciunile în comun dintre ortodocși și eretici:

”Dacă cineva cu cel excomunicat chiar în casă de s-ar ruga împreună, acesta să se afurisească.” (Canonul 10 Apostolic)

„Episcopul sau preotul sau diaconul, dacă numai s-a rugat împreună cu ereticii, să se afurisească. Iar dacă le-a permis acestora să săvârșească ceva ca clerici, să se caterisească.” (canonul 45 apostolic)

”Nu se cuvine cu ereticii sau cu schismaticii a se ruga împreună.”(Canonul 33 al Sinodului din Laodiceea)

Am amintit aici numai de aceste trei canoane, dar ele sunt mult mai multe.

În Pastorală de Crăciun din 1968, „Patriarhul” Ecumenic Atenagoras a afirmat că „poporul lui Hristos” – romano-catolicii și ortodocșii – **se vor uni** fără ajutorul ierarhilor sau teologilor. Mai **declara că a introdus numele Papei Paul al VI-lea în dipticele Patriarhiei Ecumenice**. (Dipticele sunt lista de episcopi ortodocși pomeniți în timpul Dumnezeieștii Liturghii).

Pe 16 decembrie 1969, așa-zisa Patriarhie de la Moscova a decis că, **”în cazurile în care catolicii cer Bisericii Ortodoxe să fie împărțșiți cu Sfintele Taine, acest lucru nu le va fi interzis.”**

Iată ce avertiza Sfântul Marcu al Efesului și cu privire la aceasta: ”Nu trebuie să sfințim pe cineva din neamul latinilor (papistașilor) cu dumnezeieștile și preacuratele daruri date de mâini preoțești, până ce nu se va hotărî să se depărteze de dogmele și obiceiurile latine și va fi catehizat și alăturat ortodocșilor.” (p.247)

În anul 1971, a avut loc o schimbare de direcție a Consiliului Mondial al “Bisericilor” către **sincretismul interreligios**, la sugestia pseudo-ortodocșilor.

Papa și „Patriarhul” Ecumenic Atenagoras au întocmit scrisori de recunoaștere reciprocă a Bisericilor lor. **„Patriarhul” Atenagoras a anunțat public că dă Sfânta Împărtășanie romano-catolicilor și protestanților.**

În anul 1975, în Mărturisirea de la Tiatheira, Mitropolitul grec Atenagora (Kokkinakis) al Tiatheirei și al Marii Britanii, a declarat că **episcopatul și preoția anglicanilor, coptilor, armenilor, romano-catolicilor și ortodocșilor sunt toate valide; prin urmare, tainele anglicanilor și romano-catolicilor sunt considerate ca fiind cele ale uneia, sfinte, sobornicești și apostolești Biserici.**

În 1983, Consiliul Mondial al Bisericilor (din care face parte și Patriarhia Română) a ținut o adunare în Vancouver, Canada, în cursul căreia au avut loc diverse **ritualuri șamanice și alte ritualuri păgâne.**

Într-un interviu acordat televiziunii de către **patr. Teoctist, acesta numea Biserica Ortodoxă și cea romano-catolică (papistă) „Biserici-surori”.**

Mai spunea:

*”În 1984, am participat în cadrul Conferinței Europene la Riva del Garda, în nordul Italiei, la o ședință foarte importantă a conferinței Bisericilor Europene împreună cu conferințele Romano-catolice europene. Deci **autoritatea creștină întregă. Și s-a discutat acolo și s-a definitivat o dorință și o discuție care este de mult timp: problema lui FILIOQUE - a unui cuvânt care era atât de controversat și chiar piedică la rugăciune și la întâlnire. Ei, acolo, ca prin minune, toți am fost de acord, în urma unor comisii de teologi care au aprofundat, că acest cuvânt și așa și așa conține același adevăr. Și am căzut de acord că atunci când suntem la noi, în teritoriul oriental-ortodox zicem Credeul fără adaosul filioque și atunci când suntem în teritoriul unei Biserici romano-catolice zicem Credeul cu adaosul filioque.”***

<http://www.youtube.com/watch?v=3XviD2QbeTo> și <http://www.youtube.com/watch?v=maUbPE5Pc1Q>

Oare nu se vede clar că acesta nu este decât ”praf aruncat în ochii celor care ignoră adevărul cu bunăștiință”? Oare atâția sfinți care au considerat adosul **filioque** o erezie au fost răătăciți și ne găsim noi acum să-i corectăm?

După cum vedem, istoria se repetă și aceste lucruri se făceau și pe vremea Sfântului Marcu al Efesului. Iată, însă, ce învață acest Sfânt: ”În epistolele sale către toți creștinii, el îi îmbărbăta să se depărteze de unirea florentină ca de una ce era urâtă lui Dumnezeu. <Acești oameni>, scria el, <recunosc împreună cu latinii că Duhul Sfânt purcede de la Fiul și Își trage existența de la El, căci așa spune definiția lor, și în același timp spun împreună cu noi că Duhul purcede de la Tatăl. > ... Căci rostesc două Crezuri, așa cum au și făcut (...)” (p. 243)

Anul **1984** este și anul în care papa i-a făcut o vizită lui Dalai Lama, așa-zisul ”patriarh budist suprem”, iar în **1985**, la Casablanca, în Maroc, înaintea a 8000 de tineri musulmani, papa a consfințit dialogul cu islamul, asigurându-i pe musulmani, în chip hulitor, că ”avem același Dumnezeu”. Peste numai un an, în India, papa a făcut o vizită la mormântul hindusului Mahatma Gandhi și a spus, ca și alte dăți, că urmărește a se ajunge la nouă ordine mondială... încheind cu cuvintele basfemiatoare: „Fie ca Mahatma Gandhi să trăiască pururea!”

http://www.youtube.com/watch?v=8tjVYE_HZvw

La inițiativa papei Ioan Paul al II-lea, pe 27 octombrie 1986, la Assisi, în Italia, a avut loc o ”Întâlnire a religiilor pentru pacea lumii.” Au luat parte 150 de reprezentanți a 12 religii. Au fost prezenți budiști, musulmani, băștinași din Africa și din America, zoroastrieni, sikh-iți, evrei, alături de nestorieni, nealcedonieni, copti, armeni, malabiți, romano-catolici, anglicani, luterani etc. Din nefericire, la această întrunire inter-religioasă și-au găsit loc și ”ORTODOCȘII”, care au avut un rol hotărâtor în înfăptuirea acesteia. Au participat delegați din partea ”Bisericilor ortodoxe” ale Finlandei, Cehoslovaciei, Patriarhiei Bulgare, **PATRIARHIEI ROMÂNE**, Patriarhiei Georgiei, Patriarhiei Moscovei și Patriarhiei Antiohiei. ”Bisericile” Alexandriei și Ierusalimului au trimis mesaje prin care și-au declarat consimțământul spiritual.

S-AU FĂCUT RUGĂCIUNI ÎN COMUN CU TOȚI ACEȘTI ERETICI ȘI PĂGÂNI.

<http://www.youtube.com/watch?v=UklUe4eQmEA>

Păgânii au fost repartizați în biserici ”creștine”, ca să-și săvârșească ritualurile. De exemplu, budiștii s-au rugat în catedrala Sfântului Petru, punând pe ”altarul” papist o mică statuie a lui Buddha; hindușii, în jurul „altarului” papist, și-au chemat pe rând toți zeii etc.

La Assisi s-a propus înființarea unui Consiliu Mondial al Religiilor. În timpul rugăciunilor comune, americanii nativi (amerindienii) au fumat pipa păcii, iar papa și-a subliniat rolul de conducător al mișcării sincretiste mondiale înspre pan-religia noii-ere. **”ORTODOCȘII” AU FOST PUȘI PE ACEEAȘI TREAPTĂ CU ÎNTREGUL SPECTRU DE EREZII AȘA-ZIS ”CREȘTINE” ȘI CU RELIGIILE PĂGÂNE.**

În noiembrie 1987, ”Patriarhul” Ecumenic Dimitrie și clerul său au concelebrat la o **misă romano-catolică** împreună cu Papa Ioan Paul al II-lea, în Roma. În **decembrie 1987**, patr. Dimitrie s-a rugat din nou oficial împreună cu papa, la Vatican.

http://www.youtube.com/watch?v=AB2c_hz-i5Q

Din păcate, aceasta nu a fost ultima cădere a ”ortodocșilor” care s-au rugat cu ereticii. În fiecare an, romano-catolicii au organizat întâlniri inter-religioase (chiar și cu păgânii) în diferite orașe europene, **ÎNTÂLNIRI LA CARE AU PARTICIPAT ȘI ”ORTODOCȘII” (inclusiv reprezentanți ai Patriarhiei Române):** la Roma, în 1987 și 1988, la Varșovia, în 1989, la Bari în 1990, la Malta în 1991, la Bruxelles în 1992, la Milano în 1993, la Assisi în 1994 etc. <http://www.youtube.com/watch?v=GRKraCbG9ew>

În septembrie 1990, s-a semnat Acordul de la Chambessy, Elveția: O comisie ortodoxă având în alcătuire un singur episcop, ”Mitropolitul” Damaschin al Patriarhiei Ecumenice, a iscălit împreună cu monofiziții **un acord, în care amândouă părțile au căzut de acord, în esență, să ignore patru sinoade ecumenice (IV-VII) și să se unească. Partea ortodoxă a fost de acord să ”ridice anatema” împotriva ereziei și a ereticilor monofiziți.** Aceștia se despărțiseră de Ortodoxie în secolul al V-lea, neprimind cel de-al patrulea și următoarele Sinoade Ecumenice ale Bisericii Ortodoxe.

În iulie 1991, Sinodul Patriarhiei Antiohiei a implementat o serie de măsuri ce ținesc la dobândirea unirii depline cu bisericile siriene monofizite. În ”Declarația comună”, **se îngăduie rugăciunea împreună și intercomuniunea cu iacobiții (monofiziți).**

Tot în anul 1991, la Canberra, în Australia, a avut loc a 7-a adunare generală a Consiliului Mondial al Bisericilor.

La această adunare Organizația Internațională a Homosexualilor și Lesbienelor a devenit membră a Consiliului Mondial al ”Bisericilor”, alături de Patriarhia Română și celelalte reprezentante ale ”Ortodoxiei” Oficiale, exact atunci când tema Adunării, blasfemiator a fost denumită ”Vino, Duhul Sfinte – reînnoiește întreaga creație!” Prin prisma acestei frății cu sodomiții, decât să condamne paradele homosexualilor și lesbienelor, Sinodul ”BOR”, probabil nu peste mult timp le va aduce elogiul și îi va promova pe acești păcătoși autodeclarați.

În cortul de slujbe al adunării, băștinașii au susținut un concert de muzică rock. **În același cort, ”ortodocșii” au slujit Sfânta Liturghie.** Ritualurile băștinașilor ținute în cort includeau elemente păgâne, panteiste, animiste, fiind chemate spiritele pădurii aborigene. A fost hulit Mântuitorul nostru Iisus Hristos și Duhul Sfânt. Prezența ereticilor și a celor de alte religii a fost din nou mai mult decât evidentă: hinduși, budiști, iudei, musulmani și alții. <http://www.youtube.com/watch?v=Y9dEG2CwF6U>

În anul 1993 la Chicago a avut loc un ”Festival al diversității religioase”. Pe afișele mahomedanilor era scris: ”Nu este alt dumnezeu decât Allah. Mohamed este mesagerul lui.” Au fost prezenți 600.000 de reprezentanți a 250 de religii și grupări religioase. Nu a fost doar un loc pentru discursuri, ci și pentru ritualuri făcute de cele mai diferite grupuri și religii. Au fost prezenți: romano-catolici, unitarieni, budiști, sikh-iți, musulmani, evrei, bahai, zoroastrieni, hinduși, băștinași americani celebrând ritualuri păgâne și făcând invocații

ale spiritelor (diavolilor). Chiar și vechii păgâni au participat cum ar fi preoteasa zeiței Isis. Vaticanul a făcut prezentă concepția unei noi civilizații (new-age). <http://www.youtube.com/watch?v=diaie0cPNZQ>

Așa zisul "patriarh" al budiștilor, Dalai Lama, a vorbit despre unirea tuturor religiilor ca fiind spre "binele umanității" și despre schimburile dintre "călugării din Tibet" și "călugării creștini". Aztecii au adus "focul sacru" și au dansat în fața lui. <http://www.youtube.com/watch?v=cdqteB6-UD8>

Vedem astfel cum religii și culturi indiferente față de adevăr se unesc din ce în ce mai mult într-un mozaic sincretist și toate împreună, într-o îmbrățișare mortală, sunt înecate într-o pan-religie a lui Antihrist.

În 1993, s-a semnat Acordul de la Balamand, Liban. Reprezentanții ai mai multor Biserici "Ortodoxe" Oficiale au căzut de acord cu romano-catolicii (papistașii) și au spus că **toți împărtășesc ,...o singură credință, o singură preoție, un singur botez" și că „sunt Biserici surori (doi plămâni ai aceluiași trup) și ar trebui să caute comuniunea desăvârșită și deplină". Patriarhia Română s-a găsit în prima linie a apostaziei. Ea a ratificat și a recunoscut fără rezerve acest Acord.**

Iată ce spunea despre aceasta **un ierarh al Patriarhiei Române, mitrop. Teofan:**

"Cele două Biserici [ortodoxă și papistă] cred că pe Sfânta Masă în Sfântul Altar este prezent în mod real Același Hristos Care S-a născut în Betleem, Care S-a jertfit pe Golgota, Care S-a înălțat la cer, șade de-a dreapta Tatălui și Care va veni să mă judece pe mine, pe noi și pe toată lumea."
<http://www.youtube.com/watch?v=sB6p7H40H0k>

Tot în anul 1993, la Chambesy, a avut loc o nouă întrunire între ortodocși și monofiziți.

Iată ce spune **pr. Nicolae Necula**, decanul Facultății de Teologie din București:

"Cu această ocazie s-a hotărât ridicarea anatemei și restabilirea unității ecleziale. În 1993, noi am semnat actul de unire definitivă cu aceste biserici și urma ca să definitivăm modalitățile de conslujire, chiar de împărtășire și împreună slujire a Sfintei Liturghii. Dar au intervenit unele semne negative din partea Bisericilor Ortodoxe Grecești și Rusești și s-a amânat. Dar documentul există, fiindcă el a fost semnat de toți reprezentanții Bisericilor Ortodoxe și vechi orientale." (monofizite)

Hotărârea aceasta a revenit în special "Patriarhului" Teoctist și "episcopilor" Nestor Vornicescu, Teofan Savu și Irineu Popa, fapt pentru care toți "ierarhii" Bisericii Române au ratificat acordul. Semnarea acestor documente s-a făcut în secret, deci nu trebuie să știe poporul deocamdată. Acest acord se poate citi la această adresă: <http://traditiaortodoxa.files.wordpress.com/2010/06/acord-intre-bor-si-monofiziti.pdf>

În aceste documente oficiale ale Bisericii Române, ca și în cele semnate în anii următori, se spune printre altele că s-ar fi făcut o greșeală când monofiziții au fost anatemizați, că acel context era unul al „dezbinării și al lipsei de iubire frățească”. Deci, după părerea lor, Sfântul Ioan Damaschin, Sfântul Maxim Mărturisitorul, chiar și Sfânta Eufimia, care au considerat că monofizismul este erezie ar fi fost în înșelare, ar fi fost lipsiți de iubire.

S-a mai hotărât:

- ca fiecare să folosească Liturghia sa, care să fie **îmbunătățită din Liturghia celeilalte Biserici**, pentru ca până la urmă să se ajungă la **coliturghisire**;

- toate anatemele și pasajele incriminatoare să fie **scoase din cărțile de cult** (de exemplu numele ereticilor Sever, Dioscor și ceilalți);

- **modificarea (de fapt falsificarea) manualelor de teologie**;

- **absența unei ierarhii paralele în același district etc.**

„Referitor la problema anatemei întâlnite în cărțile de cult la slujba hirotonirii arhiereului, s-a sugerat ca acele anateme care privesc pe «Părinții Bisericii Orientale» (adică pe ereticii monofiziți), să fie trecute sub tăcere la slujbele respective și **înlăturate în timp** din edițiile următoare. Deci, în timpul hirotonirii episcopilor ce vor urma după 1993, să se sară peste pasajele care cuprind anateme împotriva ereticilor monofiziți, apoi să fie scoase de tot din cărțile de cult.

De asemenea, din Molitfelnic s-au scos absolut toate rânduielele de trecere a tuturor celor de alte credințe la Ortodoxie.

Patriarhia Română le-a permis monofiziților să slujească în biserica Facultății de Teologie din București cu hramul Sfânta Ecaterina. Potrivit rânduielelor ortodoxe, o biserică în care au slujit ereticii ar trebui resfințită.
<http://www.youtube.com/watch?v=VlglhkflNw>

Sinodul Patriarhiei Române a aprobat, la inițiativa Consiliului Mondial al “Bisericilor”, călcând în picioare învățătura Sfinților Părinți, participarea în formă organizată la ”tradiționala” Săptămână de Rugăciune cu ereticii din luna ianuarie a fiecărui an, a sinodalilor și a preoților în bisericile lor și în cele ale ereticilor. Aceasta dovedește improprierea cu totul a ereziei la nivel sinodal și nu faptul că avem de-a face doar cu simple accidente sau scăpări, care s-au mai întâmplat și în trecut, dar izolat.
<http://www.youtube.com/watch?v=M5DiZov5yac>

Pe 3 iulie 1994, în catedrala romano-catolică (capiștea papistașă) *Sfântul Hristofor* din Canberra, Australia, s-a ținut o „slujbă specială”, la care au participat și trei Patriarhii ”Ortodoxe”: a Greciei, **A ROMÂNIEI** și a Antiohiei. ”Slujba” a început cu băștinașii aborigeni, printr-un ”ritual al purificării” care a fost făcut în ”altarul” catedralei papiste. Băștinașii păgâni și-au făcut ritualurile în fața ”altarului” , pregătindu-se pentru a le vorbi spiritele (diavoli). După aceea au adus ”fumul purificator”, prin fața căruia au trecut reprezentanții tuturor confesiunilor prezente: ”ortodocși” – și reprezentanții BOR, anglicani, nestorienii, monofiziți, romano-catolici, protestanți etc. Apoi s-au ”unit” cu toții în rugăciune. Evanghelia a fost adusă tot de femeile păgâne, în costumele lor populare și citită de o femeie eretică...
<http://www.youtube.com/watch?v=WVnLX5xRaTc>

Pe 30 noiembrie 1994, de ziua hramului patriarhiei ecumenice, patr. ec. Bartolomeu s-a rugat împreună cu un ”cleric” papist și au binecuvântat împreună. <http://www.youtube.com/watch?v=2jIu-PoQ43Q>

Pe 29 iunie 1995, ”Patriarhul” Ecumenic Bartolomeu l-a vizitat pe papă în Roma, și „**au concelebrat o liturghie istorică în Basilica Sfântului Petru**”. Un fulger a lovit domul în timpul slujbei.

Între 30 august și 1 septembrie 1998, Patriarhia Română și Președinția au organizat la București sub patronajul comunității papiste “San Egidio”, o întrunire inter-religioasă mondială cu titulatura ”Oameni și Religii”, având subtitlul hulitor ”Pacea este numele lui Dumnezeu. Dumnezeu, Omul, Popoarele”. Cu această ocazie s-au practicat în centrul Bucureștiului ritualuri păgâne, s-au aprins lumânări în menora de către toți reprezentanții religiilor, inclusiv patriarhul BOR Teoctist, iar în aula patriarhiei s-au ținut conferințe ecumeniste.

Între 7 și 9 mai 1999, papa Ioan Paul al II-lea a vizitat România, aceasta fiind prima vizită a unui papă într-o țară majoritar ortodoxă. Aici a participat la liturghia ortodoxă, rostind: ”Pace tuturor!” și ”binecuvântând” poporul. În discursurile rostite atunci de oficialii Patriarhiei Române, se spunea clar că se dorește ajungerea la ”un singur potir”. Atunci de ce se mai amăgesc unii, spunând că lucrurile nu sunt chiar atât de grave? <http://www.youtube.com/watch?v=5Ibla6XwsEA>

În anul 2002, în luna ianuarie, Papa a chemat **toate religiile** la Asissi spre a se ruga pentru pacea lumii și unire. Au participat reprezentanți ai tuturor jurisdicțiilor oficiale “ortodoxe”, împreună cu protestanți, evrei, hinduși, budiști, musulmani, taoiști, șintoști și șamani africani. În timpul întrunirii, au avut loc două ”liturghii” ecumeniste: una pentru toate religiile și una pentru toate denotațiile creștine. Cea dintâi includea rugăciuni în comun, invocarea tuturor zeităților și fortelor, și diferite ritualuri menite să arate unitatea, în vreme ce cea din urmă a înfățișat unitatea creștină prin ÎMPĂRTĂȘIREA DINTR-UN POTIR COMUN.

În anul 2004, ultraecumenista și inovatoarea Patriarhie de Constantinopol, prin reprezentantul său, mitrop. Augustin al Germaniei, a recunoscut ”botezul” luteran, prin semnarea unui acord. Mai pe înțelesul tuturor, aceasta înseamnă că, la venirea la ortodoxie, un luteran nu mai trebuie botezat.

În anul 2005, la Vatican, a avut loc înmormântarea papei Ioan Paul al II-lea, cu participare pan-”ortodoxă” oficială, îndeosebi a Patriarhiei Române cu parastase oficiate de ierarhi și preoți.

Un oficial al Patriarhiei Române, **mitr. Bartolomeu Anania**, a doua zi după moartea ereticului papă, spunea, în cadrul predicii din catedrală:

„L-am pomenit astăzi în rugăciunile noastre, așa cum ați ascultat, iubiții mei, și am spus <<Arhiereul Ioan Paul al II-lea>>.

Catolicii se roagă pentru sufletul papei Ioan Paul al II-lea pe bună dreptate, pentru că este șeful Bisericii lor. Noi ne-am rugat și ne rugăm pentru arhiereul Ioan Paul al II-lea, pentru că este fratele nostru întru Hristos, având succesiune apostolică întocmai ca orice arhiereu din Biserica Română. Administrativ, distanțele dintre noi sunt sau pot părea foarte mari, dar ca arhieriei ai lui Hristos suntem egali în aceeași slujire (...)

Cel care vă vorbește s-a îmbrățișat frățeste cu cel care ne-a părăsit (papa Ioan Paul al II-lea). Și ne-am îmbrățișat nu ca mai mari sau mai mici, ci ca egali întru aceeași slujire întru Iisus Hristos.

De aceea, am hotărât ca la Liturghia de astăzi să facem ectenie pentru pomenirea lui și l-am pomenit și la ieșirea cu Sfintele Daruri (...) Dacă n-am ajuns încă cele două Biserici (Catolică și Ortodoxă) să atingem comuniunea euharistică, către care tindem și care va fi când va vrea Dumnezeu, am rămas și suntem în comuniune de rugăciune (...)

Dumnezeu să-l așeze în loc luminat, acolo unde toți sfinții Lui se odihnesc.”

<http://www.youtube.com/watch?v=Ji0R6yIzCi4>

Iată așadar același ”praf aruncat în ochii credulilor”... Am arătat că s-a ajuns deja la **comuniunea euharistică**, dar nu se recunoaște aceasta, tocmai ca să nu se sperie lumea și să nu întrerupă comuniunea cu Patriarhiile oficiale, așa cum învață Sfinții Părinți că trebuie procedat în asemenea situații. Dar însăși această intenție declarată a ierarhilor de a ajunge la ”**potirul comun**” ce este? În ce privește recunoașterea ”tainelor” și a ereziilor ereticilor, ce să mai vorbim, pentru că, după cum am văzut, acestea au fost recunoscute de mult.

La vremea sa, Sfântul Marcu al Efesului îi îndemna pe clerici și pe credincioși să fugă de episcopii și de preoții, care îl pomeneau pe papa și de cei cu un gând cu aceia. Într-o scrisoare către Ieromonahul Teofan din Evia, Sfântul Marcu scria: ”Fugiți, fraților! Fugiți de părtășia cu cele de neîmpărtășit, și de pomenirea celor de nepomenit! Iată eu, Marcu păcătosul, vă spun că oricine pomenește pe papa ca pe un ierarh ortodox este vinovat. Iar cel ce cugetă dogmele latinilor (papistașilor), cu latinii se va judeca și se va socoti vânzător al Credinței.” (p. 244)

De asemenea, pe vremea Sfântului Marcu, ”Mitropolitul Mitrofan al Kizicului a săvârșit Sfânta Liturghie la una din mănăstirile papistașe din cetate și a pomenit la slujbă pe Papa. Purtarea sa a fost privită cu indignare și neplăcere de ceilalți episcopi greci și de Despotul Dimitrie, care a rămas uluit de acest fapt.” (p. 234)

Care ierarh mai privește astăzi cu indignare astfel de gesturi ?

La unele slujbe, săvârșite atât în Constantinopol cât și în alte părți, numele papei a fost pomenit înainte de al episcopilor ortodocși sau în rând cu aceștia. Nu au urmat reacții oficiale împotriva acestor gesturi.

Cei ce au săvârșit și săvârșesc aceste pomeniri și cei aflați în comuniune cu aceștia ar trebui considerați acum a fi uniași și cad sub anatemele secolelor al XI-lea - al XIV-lea împotriva papismului.

Pe 30 noiembrie 2006, papa Ratzinger (zis Benedict al XVI-lea) a vizitat Constantinopolul, și a participat la Liturgia slujită de "Patriarhul" Bartolomeu, stând pe un scaun arhieresc, **rostind rugăciunea „Tatăl nostru” în timpul Sfintei Liturghii și cântându-i-se „Întru mulți ani”, ca unui episcop ortodox.**

De asemenea, la Tedeumul de mulțumire săvârșit la Constantinopol cu ocazia sosirii papei, numele acestuia a fost pomenit înainte de cel al patr. ec. Bartolomeu.

<http://www.youtube.com/watch?v=hJ0FB1Kp8TM>

Pe 1 decembrie 2006, patr. ec. Bartolomeu a participat la messa ("liturgia" papistașă) într-o catedrală romano-catolică, împreună cu papa Benedict al XVI-lea. La sfârșitul slujbei, poporul papistaș și ortodox a fost binecuvântat de patr. Bartolomeu.

În luna **octombrie a anului 2007**, episcopii "ortodocși" au săvârșit liturgia într-o catedrală din Ravena, Italia. La slujbă au participat și papistași.

Pentru aceste trei "evenimente", a se vedea <http://www.youtube.com/watch?v=wxVOIzkn9CM>

Cine spune că "ortodocșii" nu se împărtășesc împreună cu ereticii? Priviți numai două exemple ale acestei împărtășiri comune, în Patmos, anii 2007 și 2009: <http://www.youtube.com/watch?v=s26hcpQexp8> , <http://www.youtube.com/watch?v=6cGEfdBf6W0>

Dogma supremației papale și dogma infailibilității papale, exprimate la Conciliul Vatican din 1970, cuprind cele mai mari blasfemii... Iată câteva fragmente formulate la acel conciliu:

"Papa Romei este om dumnezeiesc și Dumnezeu omenesc.

De aceea nimeni nu-l poate judeca sau condamna.

Papa a dobândit dumnezeiasca stăpânire, care este nelimitată.

Pentru papa sunt posibile pe pământ exact cele care sunt posibile în cer pentru Dumnezeu [...] Toate au fost supuse stăpânirii și voinței papei și nimeni și nimic nu i se poate împotrivi. Dacă papa a atras cu sine în iad milioane de oameni, nimeni dintre ei nu va avea dreptul să-l întrebe: «sfinte părinte, de ce faci aceasta ?»

Papa este infailibil, precum este și Dumnezeu, și are puterea să facă orice face Dumnezeu.

Papa poate schimba firea lucrurilor.

Poate face orice din nimic.

El are puterea de a face din minciună adevăr, are puterea să facă orice este plăcut, chiar împotriva adevărului în afara adevărului și în ciuda adevărului. Poate formula obiecții împotriva apostolilor și a poruncilor pe care le-au dat ei. El are dreptul și puterea să îndrepte Noul Testament orice consideră necesar.

Poate schimba chiar și Tainele care au fost rânduite și instituite de Iisus Hristos.

El are o astfel de putere în cer încât poate proclama sfinți pe oricine vrea dintre cei morți chiar și împotriva tuturor convingerilor din exterior și în ciuda părerilor cardinalilor și episcopilor care ar cugeta să se împotrivescă la aceasta.

Papa are stăpânire asupra purgatoriului și a iadului. El este stăpânul lumii.

Cu nelimitata sa putere el le săvârșește pe toate potrivit voinței sale și are puterea să săvârșească mai mult decât cunoaștem noi.

Stăpânirea papei nu are măsură, nici limite, Papa este vicarul lui Dumnezeu și cel care neagă acest lucru este un amăgitor.

Papa este locțiitorul lui Dumnezeu și stăpânește asupra îngerilor buni și răi. Orice lucru care se săvârșește cu puterea papei este săvârșit de Dumnezeu.

Pe papa nu-l poate judeca nimeni. ... Puterea și stăpânirea sa se prelungesc asupra celor duhovnicești, celor pământești și celor dedesubt.

Papa este asemenea lui Hristos căci în trupul său trăiește Duhul Sfânt.

Papa este domnul tuturor și cauza oricărei cauze.

Papa este mirele și capul Bisericii Universale.

Papa nu se poate înșela și nu poate face vreo greșală .

El este atotputernic, căci înlăuntrul său există toată plinătatea puterii și stăpânirii.

Papa este mai presus decât Apostolul Pavel pentru că potrivit cu chemarea sa stă la același nivel cu Apostolul Petru. Din această pricină poate să nu fie de acord cu Epistolele Sfântului Apostol Pavel și să dea porunci potrivnice acestora.

Dacă papa pronunță o hotărâre împotriva judecării lui Dumnezeu atunci judecata lui Dumnezeu va trebui îndreptată și schimbată. Papa este lumina adevărului și reflexia lui. Papa este totul peste toate și pe toate le poate.”

MARI BLASFEMII !!!

Să enumerăm doar câteva dintre simbolurile sataniste ala papistașilor: crucifixul strâmbat al papei pentru a caricaturiza crucea tradițională; mitra papală cu forma capului zeului pește Dagon; crucea răsturnată de pe tronul papal; ochiul masonic; capiștile catolico-masonice sub formă de piramidă etc.

<http://www.youtube.com/watch?v=ZLIQdhCxKfA>

Pe 6 ianuarie 2008, “Episcopul” Sofronie al Oradiei a concelebrat slujba Aghiasmei Mari împreună cu episcopul uniat (greco-catolic) al orașului. Sinodul Patriarhiei Române nu a luat nici o măsură, ci chiar i s-a luat apărarea la radio Trinitas. http://www.youtube.com/watch?v=SjQFsdL1O_Y

Pe 25 mai 2008, într-un gest fără precedent, care a șocat întreaga lume, “mitropolitul” Nicolae (Corneanu) al Banatului s-a împărtășit într-o biserică uniată din Timișoara, împreună cu un episcop uniat, unul romano-catolic și Nunțiul Papal. În urma reacțiilor, după o lună și jumătate, sinodul Patriarhiei Române a emis o hotărâre prin care se interzice oricărui membru al Bisericii “Ortodoxe” Române, cleric sau mirean, să se împărtășească sau să concelebreze taine sau ierurgii cu clerici eterodocși, cu amenințarea caterisirii sau afurisirii în cazul neascultării; însă, în același timp, l-a iertat pe mitrop. Nicolae pentru gestul său, „luând act de regretul și pocăința sa” inexistentă (ulterior a declarat că ”nu regretă gestul și nu se pocăiește”).

Pentru Patriarhia Română și celelalte patriarhii oficiale, biserica papistă este considerată doar despărțită administrativ de ele, nicidecum eretică, fără taine (a se vedea de ex. predica mitrop. Bartolomeu Anania la moartea papei). La Constantinopol, ca urmare a ”ridicării” anatemei din 1965 ereticul papa este primit în aceiași cinste de arhieru de către ”patriarh” și se fac conslujiri; ”patriarhul” BOR Teoctist a mărturisit public erezia filioque; acordul de la Balamand cu ale lui ”Bisericilor-surori” a avut Patriarhia Română în prima linie; iar Carta Oecumenica a devenit noul ”Credeu” al BOR (după cum se poate citi pe site-ul oficial http://www.patriarhia.ro/_upload/relatii_externe/charta_oecumenica.doc). Sfântul Theodor Studitul și toți sfinții arată că împreună împărtășire cu ereticii sau simpla lor pomenire la liturghie înseamnă unul și același lucru.

Dat fiind faptul că Patriarhia Română și celelalte patriarhii oficiale recunosc tainele ereticilor papistași (și ale celorlalți eretici: monofiziți, anglicani, etc.), semnând acorduri și documente oficiale în aceste sens, se află cel puțin în *comuniune de rugăciune* cu aceștia; astfel, slujbele de pomenire făcute la moartea ereticului papă sunt pentru BOR ceva firesc. Știm însă că la Sinodiconul Ortodoxiei ereticilor li se zice Anatema, iar numai celor drept credincioși li se zice Veșnica Pomenire. Iată deci care este "ortodoxia" Patriarhie Române.

Așadar această interzicere a rugăciunii cu ereticii nu a fost decât ”praf aruncat în ochii credincioșilor”, fiindcă în realitate Patriarhia Română continuă să săvârșească slujbe împreună cu ereticii. <http://www.youtube.com/watch?v=ph1ITES16KI>

Mai mult decât atât, patr. Daniel a dăruit papistașilor adunați în catedrala patriarhală Sfintele Moaște ale Sfinților Epictet și Astion. <http://www.youtube.com/watch?v=TI-WCzQHPJ0>

Prezentăm în continuare un mic fragment din *Mesajul patr.Daniel, adresat participanților la Conferința internațională „Spre o unitate spirituală a lumii – evrei, creștini, musulmani la începutul mileniului III” (Arad, România, 26-27 mai 2009)*, fragment, ce exprimă chintesența anti-ortodoxiei sale: **“De aceea, noi, ca păstori ai Bisericii creștine, împreună cu conducătorii celorlalte două mari religii monoteiste, avem datoria să călăuzim popoarele, pe care Dumnezeu Cel Sfânt ni le-a încredințat să le păstorum (...)”**

Apostazia oficialilor Patriarhiei Române și a celorlalte Patriarhii Oficiale continuă și prin alte fapte:
De exemplu, preotii ”ortodocși” sfințesc ”troițe masonice” (crucea alături de simbolurile masonice)
<http://www.youtube.com/watch?v=ThYoDnQNRTw>

În Catedrala Mitropolitană din Timișoara au fost săvârșite ritualuri de investire în ordinul masonic al cavalerilor de Malta. Ordinul cavalerilor de Malta reprezintă penultima treaptă a francmasoneriei în ritul york. Oficial, ordinul aparține bisericii papiste.
<http://www.youtube.com/watch?v=UT7UoNyKh9I>

Un alt exemplu este și Patriarhia bulgară, care recunoaște nevoia urgentă de a se uni cu papistașii. Episcopii bulgari spun că nu au de ce să se teamă să găsească o modalitate de a **concelebra euharistia cu catolicii**. <http://www.youtube.com/watch?v=0bLjDZlukec>

În Rusia la 6 martie 2010 a avut loc un concert în timpul căruia au cântat și s-au rugat împreună: ortodocși, hinduși, budiști, iudei, musulmani, șamani etc. În spatele scenei, simbolurile religioase ale păgânilor s-au unit cu crucea, simbolizând unirea într-o singură biserică a lui antihrist.
<http://www.youtube.com/watch?v=6O7sVsvrZas>

Văzând toate acestea, ne întrebăm: oare ce au făcut adevărații creștini în astfel de situații? Vom ilustra tot cu un exemplu din viața Sfântului Marcu al Efesului, în a cărei perioadă se petreceau evenimente asemănătoare cu cele de astăzi. Pe vremea Sfântului Marcu **”Există o opinie publică închegată care nu șovăia să-l critice nici pe Împărat, nici pe ierarhi.”** (p. 239)

De aceea, ”Bizantinii nu au primit unirea (cu papistașii) și au nesocotit toate îndemnurile partizanilor ei. O tăcere aproape dureroasă învăluia Biserica atunci când, în vremea Postului Mare din 1440, bisericile au fost goale și nu s-au ținut slujbe. Nimeni nu voia să slujească cu episcopii care semnaseră. Cu toate acestea, aproape întreaga curte și întregul episcopat era în mâinile unioniștilor” (p. 239)

Unii "antiecumeniști" vor continua să spună că, totuși, clericii și mirenii din acele timpuri erau îndreptățiți să aibă o astfel de atitudine, pe când astăzi lucrurile nu au ajuns chiar atât de departe sau că erezia nu este încă vădită în Patriarhia Română.

Vom demonstra însă, în continuare, că nu este așa.

Legat de aceasta, încă de acum 50 de ani, Părintele Serafim Rose spunea:

*„Vremurile noastre se aseamănă mult celor ale Sfântului Ierarh Marcu al Efesului, din secolul al XV-lea, când părut era că Biserica este aproape gata de a fi dizolvată în nelegiuita unire cu papistașii. **Cu mult mai rele și primejdioase sunt vremurile noastre, decât acelea.** Atunci, unirea a fost un act impus cu forța, din exterior; pe când acum, ortodocșii au fost pregătiți o vreme îndelungată pentru apropiata contopire ecumenistă a tuturor bisericilor și religiilor, după decenii de relaxare, indiferență, duh lumesc și îngăduință pierzătoare cum că <nimic nu ne desparte cu adevărat> de toți ceilalți care își spun creștini. Biserica Ortodoxă a supraviețuit falsei uniri de la Florența, și chiar a cunoscut, după aceasta, o perioadă de înflorire în exterior și de sporire duhovnicească înăuntrul ei. **Dar oare, după noua falsă unire - ce se urmărește acum, cu un elan sporit – va mai dăinui Ortodoxia în afara catacombelor și a pustiei?”***

Pe vremea Sfântului Marcu al Efesului, episcopii care semnaseră unirea cu papistașii nu ajunseseră să facă toate cele ce se fac astăzi de către episcopii BOR:

”Luni, 6 Iulie, 1439, la Biserica Santa Maria del Fiore din Florența, sărbătorirea unirii s-a încheiat cu slujirea unei Messe după rânduiala latină (papistașă), însă nici unul dintre episcopii greci nu a luat parte și nici nu s-au împărtășit cu ostie. Grecii doar au schimbat între ei sărutul păcii. Crezul s-a citit în latinește și în grecește, firește, cu adăugirea lui Filioque.” (p. 232)

De asemenea, ”Pe data de 17 Septembrie grecii au slujit Sfânta Liturghie în Biserica Sfântul Marcu din Veneția [...] Clerul latin nu a luat parte și numele Papei nu a fost pomenit. Siropulos comentează: «Unii ne-au defăimat că am slujit Liturghia într-o biserică latină; dar pe nedrept ne judecă. Noi am slujit pe antimisul nostru și am folosit vasele noastre sfinte. Totul s-a săvârșit după rânduiala noastră bisericească. Mai mult, citetul nostru a rostit cu glas mare sfântul Simvol... fără adăugirea (lui Filioque); și nici numele Papei nu s-a pomenit». Această întâmplare nu face decât să arate că o adevărată unire nu a avut niciodată loc, ci doar o parodie de unire.” (p. 235)

***O altă comparație cu vremurile noastre:** pe vremea Sfântului Marcu, episcopii care semnaseră erau chinuți de remușcări. Iată ce spuneau ei: ”Ne-am vândut credința, am schimbat buna cinstire cu necinstirea, am trădat credința cea curată; am schimbat Ortodoxia cu heterodoxia, și trădând jertfa cea curată de mai ’nainte, ne-am făcut azimiți.” (p. 238) ”...tăia-ni-s-ar mâinile ce au iscălit nelegiuita hotărâre! Smulge-ni-s-ar limbile ce au rostit învoirea cu latinii!” (p. 238)*

Pe când astăzi episcopii chiar se laudă cu ecumenismele lor. Care episcop mai face pocăință publică pentru aceasta? Dimpotrivă, pe cei ce nu sunt de acord cu ei și țin învățătura Sfinților Părinți îi numesc ”retrograzi”, ”înapoiași”, ”stiliști”, ”sectanți” etc.

Arhiepiscopul Averchie al Jordanville-ului a dat următorul răspuns deciziei apostate a Moscovei privind împărtășirea papistașilor:

*„Acum, chiar dacă unii distrați se îndoiesc cu privire la felul în care ar trebui să privim Patriarhia Moscovei și dacă o putem considera Ortodoxă, după unirea intimă cu vrăjmașii lui Dumnezeu, prigonitorii credinței și ai Bisericii lui Hristos, aceste îndoieli trebuie acum să fie complet respinse: **prin însuși faptul că a intrat în comuniune liturgică cu papistașii, aceasta s-a îndepărtat la mare distanță de Ortodoxie, deci nu mai poate fi considerată Ortodoxă ...**”.*

Același lucru se poate spune și [despre Patriarhia Română](#).

Iar în ceea ce privește **comuniunea cu ecumeniștii**, prezentăm doar câteva din îndemnurile Sfinților Părinți:

Biserica Sobornicească și Sfinții săi, mai ales Sfântul Theodor Studitul învață că cel ce se împărtășește din “euharistia” ereticilor se împărtășește cu însuși duhul satanei; iar dacă cei ce se împărtășesc din Sfânta și dumnezeiasca Euharistie, care este adevăratul Trup și Sânge al Domnului nostru Iisus Hristos, prezent numai în Una Biserica Ortodoxă, devin una întru Hristos, cei ce se vor împărtăși la eretici (ca de exemplu la greco-catolici sau la romano-catolici, adică papistași) sau vor avea părtășie cu cei ce s-au împărtășit din euharistia ereticească devin un trup comun satanicesc, potrivit lui Hristos.

Sfântul Theodor Studitul și toți sfinții arată că împreună împărtășire cu ereticii sau simpla lor pomenire la Liturghie înseamnă unul și același lucru.

Iată ce spune în câteva din scrierile sale:

“Păziți-vă pe voi înșivă de erezia stricătoare de suflet și de comuniunea cu aceasta, care este înstrăinare de Hristos.” (Sf. Theodor Studitul, P.G. 99, 1216).

Iar în scrisoarea sa către Patriarhul Ierusalimului, care se temea să-i spună preotului său slujitor să nu-l mai pomenească pe ereziarh, Sfântul Theodor îi amintește Patriarhului: „comuniunea este pângărită prin simplul fapt că-l pomenește, chiar dacă cel ce pomenește este ortodox”. (P.G. 99, 1164).

La fel, Sfântul Ioan Gură de Aur mărturisește „că nu doar cei aflați în erezie, ci și cei ce țin comuniunea cu aceștia sunt vrăjmașii lui Dumnezeu.”

Întocmai și Dumnezeuieștile Scripturi ne poruncesc: „nu vă amestecați cu faptele cele fără de roadă ale întunericultului, ci mai vârtos să le mustrați.” (Efeseni 5,11) și: „Pentru aceea ieșiți din mijlocul lor, și vă osebiți, zice Domnul; și de necurăție să nu vă atingeți, și eu vă voi primi pre voi. Și voi fi vouă Tată, și voi veți fi mie fii, și fete, zice Domnul Atotțitorul.” (2 Corinteni 6:17-18)

Mărturiile Sfințelor Soboare și ale Sfinților Părinți cu privire la problema comuniunii euharistice și de rugăciune, precum și a pomenirii liturgice, sunt nenumărate. Ne oprim însă aici, încheind cu un cuvânt al Sfântului Marcu al Efesului referitor la acest subiect:

„Toți Părinții și Învățătorii Bisericii, toate Soboarele și dumnezeieștile Scripturi ne îndeamnă să fugim de cei ce țin alte învățături și să ne separăm de comuniunea cu ei.” (Sfântul Marcu al Efesului – Mărturisirea de credință, XII, 304).

Ca o concluzie, încheiem cu îndemnurile unor părinți contemporani:

Astfel, cuvintele Părintelui Patric Ranson, sunt la fel de actuale după 20 de ani de la adormirea sa în Domnul (în anul 1992, în urma unui accident mortal în Grecia, ale cărui împrejurări rămân învăluite în mister):

„Grăbind prea mult lucrurile, episcopii din Constantinopol și din Roma ar risca să bruscheze mentalitățile anumitor popoare. Ortodocșii, mai ales în Grecia, în Rusia, în Serbia, în România (n.n.) care au naivitatea să mai creadă în ceea ce episcopii lor de altădată, Părinții bătrâni, le ziceau despre importanța diferențelor dogmatice. **Și apoi mai sunt acești ziloți, pe care trebuie să-i faci să treacă drept sectă, adică „nerecunoscuți”, de frică să nu sfârșescă prin a crea o prea mare dezordine.**” (de frica ”neliniștii celei bune”).

Iar Părintele bulgar Ioan Vasilevski spunea:

„Cineva dintre nou-calendariști – greci sau bulgari, nu neamul este important, ci mărturisirea de credință (cui aparții) – îmi va spune: <<Ierarhii s-au rugat acolo cu papa, cu budiștii, cu mahomedanii, nu eu. Eu sunt ortodox.>> Tu zici asta, dar de cine ții? – te întreb. Preotul la care te duci pentru slujbă pe cine pomenește? Grecii (oficiali -n.n.) îmi vor răspunde: <<Eu țin de Christodulos>> (ierarhul nou-calendarist). (Iar românii vor răspunde: <<Eu țin de Patriarhul Daniel sau de cutare episcop din România>> -n.n.) Atâta vreme cât ții de Christodulos (sau de episcopii BOR -n.n.) tu ții de religia mondială unică, religia globală, al cărui cap nu este Domnul Iisus Hristos, așa cum crezi tu, ci antihristul. N-are importanță că n-a apărut încă pe pământ, el este adevăratul cap al acestei religii mondiale.”

Încheiem cu cuvintele părintelui Maxim Maretta, întemeiate pe învățătura Sfinților Părinți:

”Cum trebuie să procedeze credincioșii atunci când episcopii lor cad în erezie? Răspunsul Sfinților Părinți este clar: rupeti comuniunea imediat, fiindcă acei episcopi nu mai reprezintă Biserica, ci un mădular străin. Creștinii Ortodocși nu pot fi în comuniune cu episcopii eretici, deoarece împărtășania din același potir presupune mărturisirea aceleiași credințe.”

Cu toate că, după cum se poate vedea clar, pe vremea Sfântului Marcu lucrurile înaintaseră cu mult mai puțin decât acum, iată care era pe vremea aceea atitudinea credincioșilor:

”Bizantinii nu au primit unirea (cu papistașii) și au nesocotit toate îndemnurile partizanilor ei. O tăcere aproape dureroasă învăluia Biserica atunci când, în vremea Postului Mare din 1440, bisericile au fost goale și nu s-au ținut slujbe. Nimeni nu voia să slujească cu episcopii care semnaseră. Cu toate acestea, aproape întreaga curte și întregul episcopat era în mâinile unioniștilor” (p. 239)